

»Jazykový zákon« (Publikace státověd. společnosti 1920), »K otázce jazykového práva cizozemců v československé republice« (Právník 1921), »Přípravné práce ku sjednocení civilního řádu soudního« (Právník 1922), »K nauce o stranách ve sporu.« (Pocta Heyrovského 1923.)

Četné jsou také Horovy monografie. R. 1906 vydal v knihovně »Sborníku« »Nauka o přístupu« a »Procesní úkony podle práva rakouského«. R. 1910 tamtéž: »Procesní úprava kollise nároků.« R. 1914 v Knihovně Všehrdu »Odvolání podle rak. civilního řádu soudního« a u Manze 1916 »Der Konkurskommissär«. Z posledních prací sluší citovati »Civilní řád soudní na Slovensku« (Knihovna »Právnického obzoru I. 1922 — před tím v Právnickém obzoru bratislavském), Učebnici procesního práva I. díl (vlastním nákladem) a zdařilý překlad civilního soudního řádu ve sbírce »Kompasu«. Od r. 1910 je prof. Hora redaktorem »Právnicka«. Š.

II. právnický sjezd. Přípravný komitét publikoval v červencovém čísle »Právnicka« řád sjezdový, v němž překvapuje ignorování právní historie, ústavního práva, národního hospodářství a mezinárodního práva. Nebude se také vůbec jednati o stavovských otázkách a o organisaci práce. Pokud se dalších přípravných prací dotýče, jedná se dosud mezi zúčastněnými »Právnickými jednotami« o otázkách. Doba konání sjezdu nebyla určena. V.

Nález volebního soudu o ztrátě poslaneckých mandátů dra Vrbenského a jeho tří společníků a zejména jeho odůvodnění vyvolalo řadu novinářských i právnických kritik a odsouzení. V prvé řadě činěna vol. soudu oprávněná výtka, že překročil kompetenční ustanovení § 13 zák. o volebním soudě, podle něhož rozhoduje tento o ztrátě mandátu výlučně ve dvou případech: když totiž zvolený po volbě ztratil volitelnost a když přestal býti z důvodů nízkých a nečestných příslušníkem své strany; kdežto volební soud zbavil jmenované poslance mandátů z důvodů v § 13 nejmenovaném. Tento právnický poklesek jest vysvětlitelný jedině tím, že tu vol. soud projevil úsilivnou snahu řešiti věc čistě právnicky bez intervence úvah politických. Ale právě tím ocitl se v rozporu se zákonem, který ho v tomto případě povolává nikoliv k řešení otázky právnické, nýbrž čistě politicko-mravní. Úkol vol. soudu je tu velmi obtížný. Není tu obdoby se soudcem trestním, který rozhoduje otázku ztráty práva volebního na základě úvahy, zda čin trestný byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Zde není nesnadno uvážiti, zda čin trestný jest nadto kvalifikován zvláštní nízkostí mravní, neboť tu jde o nízkost a nečestnost v obyčejných vztazích životních, tedy o otázku obecné morálky, kde názor soudce nebude se zpravidla lišit od shodného názoru vsí veřejnosti. Stejně snadno učiní si soud úsudek o nízkosti a nepočestnosti jednání poslance resp. senátora, který by byl vyloučen ze strany pro nějaký trestný neb nemravný čin, tedy pro čin, pro který by někdo mohl býti vyloučen z jiné korporace neb spolku, bojkotován ve společnosti, vyděděn a pod. Neskonale těžší jest však postavení soudu, který má mravně kvalifikovati čin politický nemotivovaný egoismem. Už proto, že zde půjde skoro vždy o otázku eminentně politickou, o politické — vsí veřejnosti dychtivě sledované — zhodnocení politických činů a osobností, tedy úkol dosud nikdy soudu neukládáný. K tomu pak přistupuje nutnost záporné zhodnocení těchto osob vysloviti výrazy, které v tomto spojení jsou přece jen příliš silné.

Ale přes to neměl se vol. soud vyhýbatí řešení právě této otázky, neboť k ničemu jinému jej zákon nepovolává. Bude musit tak učinit příště. Bude si musit především položit zásadní otázku, zda v oné nízkosti a nepočestnosti chce viděti jen porušení mravních zásad obecných nebo i porušení t. zv. »politické morálky«, nepsaného to stavovského politicko-parlamentárního kodexu, podle něhož za určitých okolností bude odsouditi i čin motivovaný pouhým neegoistickým politickým přesvědčením.